

му управление, за отношенията му спрѣмо неговитѣ християнски съсѣдни страни. Забѣлжително е, че той ни пита още и какво ни казаха въ министерството на външнитѣ дѣла и какъ и какво има рѣшено тамъ за нашия народъ, но самъ пакъ побърза да каже завчасъ, че, до колкото знае той, нѣмало съмнѣние, че има да стане нѣщо добро за християнитѣ въ Турция, между които и българитѣ, тъй жестоко пострадали напоследъкъ. Той, като че нарочно избѣгваше да говори изключително за българитѣ. На края той пожела да узнае, като какви сили би могълъ да даде и българскиятъ народъ въ случай на война. На това ние му отоворихме, че не можемъ да се произнесемъ съ точностъ по тоя въпросъ, защото българскиятъ народъ не е ималъ и нѣма въ турско отдѣлна милиция, но че безъ съмнѣние значителна часть отъ самоотвержени младежи ще побързатъ, при първия слухъ за обявяване война между Русия и Турция, да идатъ да се запишатъ въ редоветѣ на поборницитѣ противъ полумѣсеца. Това крайно зарадва и задоволи младия тогава прѣстолонаслѣдникъ, единъ отъ военачалницитѣ въ руската армия въ България подиръ 6—7 мѣсеца, а послѣ императоръ Александъръ III. На изпращане той ни каза, че рускиятъ царъ и Русия нѣма да оставатъ за напрѣдъ тоя народъ въ онова положение, въ което се намира сега, и че, ако се обяви война, той съ благодарение ще поиска да се отправи съ армията къмъ България прѣзъ Дунава.

* *
*

Сжщия день вечеръта ние бѣхме на вечеря у барона Жомини, дѣто останахме до 10¹/₂ часа. Крайна, незабравена бѣше любезността, съ която ни посрѣщнаха въ тоя гостеприемень домъ.